

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: F. E.,
st. přísl. X
zastoupený Mgr. Martinou Sklenskou,
advokátkou se sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 2. 2024, č. j. MV-213284-4/SO-2023

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2024, č. j. MV-213284-4/SO-2023, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 10. 2023, č. j. OAM-24395-18/ZM-

2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nesplňoval podmínku uvedenou v § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

2. Žalobce v první řadě uvedl, že dne 27. 2. 2023 učinil u OAMP oznámení o změně zaměstnavatele, přičemž novým zaměstnavatelem se měla stát společnost ERGIN 43 s.r.o., v níž je společníkem a jednatelem. Sdělením ze dne 3. 3. 2023, č. j. OAM-14868-9/ZM-2023 OAMP žalobci oznámil, že podmínky pro výkon práce u uvedeného zaměstnavatele splnil a výkon práce může započít dnem 29. 3. 2023. V tento okamžik byl správní orgán I. stupně povinen sdělit žalobci, že nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele s ohledem na § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců. To však neučinil a následně zamítnul žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 3. 4. 2023. Žalobce se však na základě sdělení domníval, že u uvedeného zaměstnavatele může být zaměstnán.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný i správní orgán I. stupně aplikovali na jeho případ nesprávnou právní normu. Na případ žalobce totiž dopadá Dohoda zakládající přidružení mezi EHS a Tureckem 64/733/EHS, ve smyslu Dodatkového protokolu ze dne 23. 11. 1970 a Rozhodnutí č. 1/80 Rady pro přidružení ze dne 19. 9. 1980 o rozvoji přidružení, přičemž uvedená Dohoda a navazující právní akty mají aplikační přednost před zákonem. Žalobce má na základě uvedeného Rozhodnutí č. 1/80 právo volného vstupu na trh práce bez jakéhokoli omezení, a proto se na něj nevztahují omezení uvedené v § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců. U žalobce rovněž odpadla v březnu či dubnu 2022 jakákoli povinnost ohledně výběru zaměstnavatele.
4. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu projednání.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula průběh správního řízení a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
6. K poukazu na Dohodu zakládající přidružení mezi EHS a Tureckem 64/733/EHS, ve smyslu Dodatkového protokolu ze dne 23. 11. 1970 a Rozhodnutí č. 1/80 Rady pro přidružení ze dne 19. 9. 1980 o rozvoji přidružení žalovaná uvedla, že žalobce podal žádost o prodloužení doby zaměstnanecké karty na pracovní pozici uvedenou v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, čímž vymezil předmět podané žádosti. Žalobce neuvedl, že žádá o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty z titulu volného přístupu na pracovní trh.
7. V případě žalobce nebylo zpochybněno oprávnění vykonávat pracovní činnost. S ohledem na jeho postavení společníka a jednatele společnosti s ručením omezením mu však podle § 42g odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců jako bytového oprávnění nelze udělit zaměstnaneckou kartu. Žalobce by mohl na území pobývat na základě bytového oprávnění za účelem podnikání.

8. Na závěr žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika

9. V replice žalobce uvedl, že neměl zákonnou povinnost sdělit správnímu orgánu skutečnost ohledně volného přístupu na trh práce. Existence této okolnosti vyplývá z právních předpisů, tedy z Dohody zakládající přidružení mezi EHS a Tureckem 64/733/EHS, ve smyslu Dodatkového protokolu ze dne 23. 11. 1970 a Rozhodnutí č. 1/80 Rady pro přidružení ze dne 19. 9. 1980 o rozvoji přidružení, které mají aplikační přednost před zákonem a podle kterých měly správní orgány povinnost postupovat.
10. Žalobce nesouhlasí ani s argumentací žalované, podle které mohl realizovat svůj pobyt v ČR prostřednictvím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce je oprávněn pobývat na území ČR za účelem zaměstnání na základě zaměstnanecké karty udělené v tzv. neduálním režimu.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
13. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
14. Soud v první řadě konstatuje, že sdělení o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele je svou povahou takové, že pro správní orgány není závazné. Svědčí mu sice presumpce správnosti a správní orgán by měl z jeho obsahu vycházet, nicméně nejedná se o rozhodnutí, které by zakládalo práva a povinnosti, či stanovilo, že adresáti práva a povinnosti mají či nemají, a tedy nezakládá překážku věci rozhodnuté (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25).
15. V nyní posuzované věci tedy sdělení ze dne 3. 3. 2023, č. j. OAM-14868-9/ZM-2023 nezaložilo překážku věci rozhodnuté a správní orgány se tak mohly věcně zabývat žádostí žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a následně o žádosti rozhodnout, ačkoliv na základě sdělení mohl mít žalobce určité očekávání o způsobu vyřízení jeho následné žádosti.
16. Správní orgány následně o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty rozhodly tak, že se žádost zamítá a platnost zaměstnanecké karty se neprodlouží. V prvostupňovém i v napadeném rozhodnutí na základě § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgány konstatovaly, že pokud je žalobce společníkem a statutárním orgánem obchodní společnosti ERGIN 43 s.r.o. a zároveň jejím zaměstnancem, a pracuje

na pracovní pozici přímo související s podnikatelskou činností této obchodní společnosti, není oprávněn si podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, resp. o prodloužení její platnosti.

17. Krajský soud přitom na úvod konstatuje, že správní orgány rozhodly na základě správné právní normy. Ačkoliv žalobce namítal, že správní orgány měly rozhodnout na základě Dohody zakládající přidružení mezi EHS a Tureckem 64/733/EHS, ve smyslu Dodatkového protokolu ze dne 23. 11. 1970 a Rozhodnutí č. 1/80 Rady pro přidružení ze dne 19. 9. 1980 o rozvoji přidružení, bylo nutné přihlídnout ke skutečnosti, že žalobce v žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nežádal o její prodloužení z titulu toho, že má podle § 98 zákona o zaměstnanosti volný přístup na trh práce ČR. Ale žádal o prodloužení zaměstnanecké karty pro konkrétní pracovní pozici evidovanou v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.
18. V nyní řešené věci bylo vedené správní řízení nepochybně řízení návrhové, neboť zaměstnaneckou kartu lze vydat či prodloužit její platnost pouze na návrh cizince, který k tomu splňuje zákonné podmínky (viz § 42g odst. 2 až 4, § 44a odst. 9 a 10 zákona o pobytu cizinců). Pro řízení ve věci udělení či prodloužení zaměstnanecké karty se tedy uplatní specifika řízení o žádosti. Oproti správnímu řízení zahajovanému z moci úřední (ex officio), které je ovládáno zásadou oficiality v kombinaci se zásadou vyšetřovací, je řízení o žádosti vybudováno na zásadě dispozitivnosti s prvky zásady projednací. Je-li řízení zahájeno na žádost, je to žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a s tímto řízením i disponuje. Řízení o žádosti je tedy ovládáno zásadou dispoziční. Podstatou této zásady je svěřeni iniciativy účastníku, na základě jehož žádosti se řízení zahajuje, účastník svým návrhem vymezuje předmět řízení a má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení. Podle této zásady je to účastník, který žádost podává, kdo je zodpovědný za věcné vymezení jejího předmětu, tj. uvedení, čeho se jejím prostřednictvím domáhá (§ 45 odst. 1 správního řádu).
19. Svoji žádostí tak žalobce vymezil předmět řízení, zjednodušeně řečeno, předurčil tím to, o čem mohly správní orgány rozhodovat. Správní orgán v řízení o žádosti nemůže v průběhu řízení předmět řízení měnit, resp. nemůže ve věci rozhodnout o něčem jiném, než vymezil žadatel. Pokud tedy žalobce žádal o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty v tzv. duálním režimu, tj. zahrnující jak povolení k zaměstnání na konkrétní pracovní pozici evidované v Centrální evidenci volných pracovních míst, tak povolení k pobytu na území ČR, vymezil tím předmět svojí žádosti, kterou následně správní orgány projednaly. Pokud chtěl žalobce žádat o zaměstnaneckou kartu v tzv. neduálním režimu na základě volného přístupu na trh práce, a sloužící pouze k povolení k pobytu na území ČR, měl takto svoji žádost vymezit již při jejím podání. Ostatně ve formuláři žádosti o zaměstnaneckou kartu je pro žadatele, která mají podle § 98 zákona o zaměstnanosti volný přístup na trh práce v ČR, možnost vybrat si tento typ požadované pracovní pozice.
20. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány nepochybily, když ve věci žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty rozhodly v režimu zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

21. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud

neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

22. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 31. července 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce